

Uit het commentaar op het Hooglied door Abt Willem van Saint Thierry († 1148)*

De liefde wordt uitgestort in onze harten,
niet door de leer van een mens,
maar door de gave van de heilige Geest zelf.
Het menselijk woord mist ieder effect,
van wie het ook komt,
als de kracht van de voorkomende genade niet meewerkt.
Daarom zegt de bruid tot de wachters:
U hebt toch mijn Beminde niet gezien?
De inwendige en zoete stem in mijn ziel
klinkt helemaal anders
dan het uiterlijk woord van uw preek.
Mijn liefde heeft reeds enige ervaring van Hem die ik zoek.
Hoewel ook u zulk een ervaring bezit,
toch kunnen uw woorden,
noch die van enig ander mens,
die ervaring vertolken.
Uw ervaring is misschien veel intenser dan de mijne.
Toch vinden wij in uw woorden niet
wat wij zoeken,
en evenmin bereikt u ermee
wat u beoogt.

Kortom,
u spreekt tot ons met vele woorden,
maar u bereikt niet het beoogde doel,
want de eigenlijke werkelijkheid
leert u ons niet kennen.
De vertroosting die u ons
dank zij uw studies en conferenties kunt meedelen,
zijn ongetwijfeld zeer nuttig.
Toch mogen wij niet blijven talmen
noch bij u noch bij al die oefeningen.

Wij moeten het doel bereiken
waar wij alleen nog zullen lezen in het boek der Waarheid zelf,
waar de eeuwige Wijsheid
in de plaats komt van onze meditatie,
die blijvende schouwing
in de plaats van de voorlopige troost,
het zien van aangezicht tot Aangezicht
in de plaats van het zien in spiegels en raadsels.

* **Willem van Saint Thierry**, Commentaar op het Hooglied, Tweede Lied, zevende strofe, nr. 203.
Abdij Bethlehem, Bonheiden, 1984. Reeks Monastieke Cahiers nr.1.